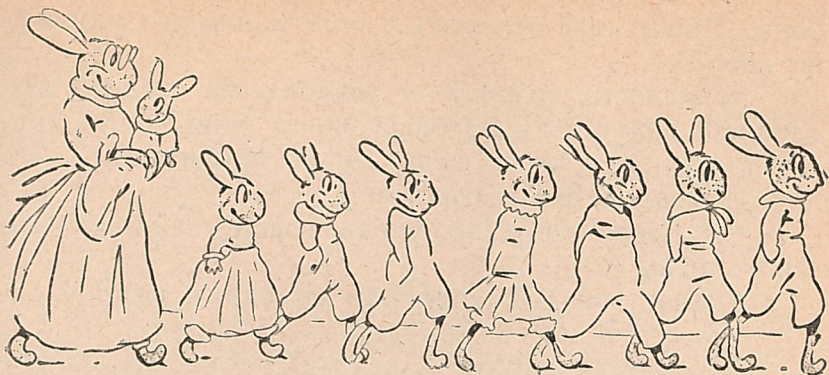




Двама братя.

Отъ Фридрихъ Якобъ.

Въ щастливата Арабия живѣлъ единъ богатъ човѣкъ, на име Алморадинъ. Неговитѣ ниви били грижливо обработвани и стократно награждавали положенія трудъ. Кжщата му, разположена срѣдъ имението му, имала отъ всичко. И когато Алморадинъ седѣлъ на чардака на кжщата си и гледалъ отъ изтокъ къмъ западъ, и отъ сѣверъ къмъ югъ зеленитѣ ниви, мислилъ си: „Какво нещастие би било да се раздѣли този имотъ! Той е нареденъ като за единъ човѣкъ, а азъ имамъ двама синове, на които характеритѣ сж толкова различни, че нито биха живѣли въ една кжща, нито биха се търпѣли като съсѣди.“

Измжчванъ отъ тази мисль, той се разболѣлъ, направилъ завѣщанието си и скоро умрѣлъ.

Въ завѣщанието му било казано, че имотътъ му не бива да се дѣли, ами да се даде изцѣло на този отъ синоветѣ му, който докаже, че е истински неговъ синъ. И това трѣбвало да рѣши сждията, когото той посочвалъ и когото познавалъ като уменъ и справедливъ човѣкъ.

Двамата синове знаели, какво е завѣщанието на баща имъ. Тѣ отишли при сждията. По-стариятъ носѣлъ портрета на баща си, турилъго прѣдъ сждията и казалъ: „Това е портретътъ на Алморадинъ, нашиятъ